

Scholer: Det kan vel være saa, som den ærede Finansminister fremhævede i Besvarelsen af sit Foredrag, at det er noget vanskeligt for en Bestyrelse af denne Art at opfylde sit. Hvert saaledes, at der ikke skulde kunne fremkomme Klager over dens Færd; men, naar den ærede Minister synes at mene, at Bestyrelsen i enhver Henseende har opfyldt sine Pligter saa samvittighedsfuldt og med saa stor Humanitet som ønskeligt var, saa kunde det dog maaskee være, at den ærede Minister gif temmelig vidt; thi det er vist, at der fra mange af Landets forskellige Egne er ført vistnok ikke aldeles ubegrundede Klager over den Maade, hvorpaa Invaliderne ere behandledes. Det har saaledes blandt Andet vakt nogen Forundring, at Invalider, der ere syge af Lægen i deres Hjem, og af vedkommende Sogneforstanderskab ere anbefalede som virkelig berettigede til Understøttelse, ere af Invalidestyrelsens Læge erklærede for ikke berettigede, og det er dog noget besynderligt, at den Læge, som ikke syner Invaliderne, men kun skal støtte sig til den Erklæring, som er afgiven af en anden Læge, bedre end denne skal kunne kjende Vedkommendes Svaghed. De Invalider, der i denne Henseende kan være Tale om, ere de, der høre til 3die Afdeling, men jeg troer ogsaa, at flere af dem, der høre til 2den Afdeling, ere særdeles uheldigt stillede. Der er saaledes et temmeligt stort Spring mellem den Sum, som er tillagt Invaliderne i 2den Afdeling, og den, der er tillagt dem i første, og naar det hedder, at de Invalider høre til 2den Afdeling, der have mistet en Arm eller en Haand ved Amputation, eller have faaet en saadan Svaghed i Benene, at de ikke kunne bevæge sig uden Krykker, dog at de — som der staaer i Loven — ikke behøve daglig Hjælp af Andre, da er der vel Endeel af dem, hvormed dette er Tilfældet, men der er ogsaa Mange, der ikke kunne undvære daglig Hjælp. Dengang Loven blev discuteret, blev det fremhævet, at den overordentlige Invalidesond skulde komme til Hjælp, hvor Loven vilde være for knap, men, naar der nu er Mænd af denne Klasse, som ikke engang erholde Maximum af det, som Loven, tilstiger dem, og Intet af det

overordentlige Invalidesond, saa bliver saadanne Mænds Stilling saa uheldig, at man virkelig maa have en stærk Medfølelse for disse vore ulykkelige Brødre. Det glædede mig derfor at høre, at den ærede Minister til Slutningen ndtalte, at Sagen vil blive tagen under Overveielse; thi det vilde være sørgeligt, hvis nogle af disse vore ulykkelige Brødre, der i Kamp for Fædrelandet have mistet deres Førlighed, skulde leve i bitter Nød, og jeg er overbevist om, at hele det danske Folk hellere vilde, at der blev tildeelt dem en rundelig Understøttelse, om ogsaa Enkelte fik vel rundeligt, end at Nogle skulde lide Nød.

Lind: Efter den Forhandling, som har fundet Sted her i Aften, maa jeg antage, at den høitærede Regjering vil tage Invalidesørgelsen noget nærmere i Betragtning end hidtil, og jeg skal derfor kun tillade mig at fremsøre den korte Bemærkning, at vore Invalider dog vel maatte kunne vente at have ligesaa stort Krav paa en forholdsviis god Førfølgelse som Slesvig-Holstenerne, Dhr. Springer, Schütze og Zuden-Waffen-Schier.

Formanden: Jeg maa tilstaae, at jeg ikke fuldstændigt hørte eller forstod den ærede sidste Taler, men det forekom mig, at han indblandede aldeles uvedkommende Bemærkninger i denne Sag.

Da ingen flere begjærede Ordet, erklæredes Forespørgselen for sluttet.

Formanden: Jeg skal dernæst angive Dagsordenen for næste Møde, som vil blive afholdt i Morgen Kl. 1; den vil være:

- 1) Indstilling af Udvalget for Forretningsordenen, angaaende Formandens Bemyndigelse i Mellemtiden.
- 2) Valg af 2 Statsrevisorer for Statsregnskabet 1854—55.
- 3) Gæstebehandling af Fællesudvalgets Indstilling, angaaende Forslag til Lov om et